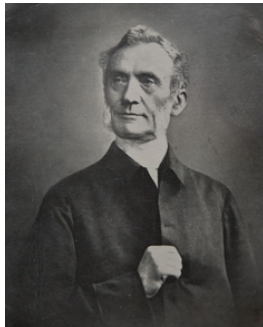

George Muller (1805 – 1898)

George Muller, binecunoscutul „tată al orfanilor din Bristol”, s-a născut la 27 septembrie 1805 în Kroppenstedt – Halberstadt. Tatăl lor le-a dat lui și fratelui său o educație atât de nepotrivită, încât încă din copilărie Georg a devenit mincinos, înșelător și chiar a început să bea. După o tinerețe aridă și fără Dumnezeu a studiat, după voia tatălui său, teologia protestantă. În timpul studiilor, în Halle – Saale, a avut loc prima sa întâlnire cu îndurarea lui Dumnezeu, într-un mic cerc de credincioși dintr-o casă unde fusese invitat de un prieten din facultate. Viața lui s-a schimbat dintr-o dată; acum se ruga des, citea Cuvântul lui Dumnezeu și îi iubea pe ucenicii Domnului Isus, pe care mai înainte îi batjocorea.

Curând Dumnezeu a trezit, în cel întors la El, dorința de a sluji într-un câmp de misiune. Dar a trebuit să treacă mulți ani, până în primăvara lui 1829, când prin intermediul profesorului Tholuck a mers la Londra unde a fost instruit la „Societatea pentru misiunea printre evrei”. El s-a apucat cu un așa mare zel de studiu, încât după două luni s-a îmbolnăvit grav. În timpul șederii sale într-un sanatoriu din Teignmouth a făcut cunoștință cu Henry Craik, cel care avea să-i devină pentru mulți ani prieten și colaborator. Ei au apreciat interpretările lui Anthony Norris Groves, care făceau referire la supunerea în totalitate față de voia lui Dumnezeu în orice împrejurare din viață și, cercetându-le cu amănunțime, s-au întărit.

După întoarcerea sa din Londra, Georg Muller a exprimat societății de misionari dorința sa de a lucra fără plată, unde și când îi va arăta Domnul. El a primit un răspuns amabil, dar care era un refuz, astfel că la sfârșitul anului 1829 a întrerupt legăturile cu această societate. La începutul anului 1830 a locuit din nou în Teignmouth și a hotărât să rămână acolo ca predicator într-o mică adunare baptistă. În vara aceluiași an, prin cercetarea Cuvântului lui Dumnezeu, a ajuns la convingerea că este în conformitate cu Scriptura să frângă pâinea în fiecare zi a săptămânii și să le dea tuturor fraților posibilitatea de a fi folosiți în slujba Cuvântului, cu darurile pe care Domnul Isus le va da acestora. Când a împlinit vârsta de 25 de ani, a hotărât să nu mai lucreze ca angajat, ci să se încreadă doar în grija lui Dumnezeu. Într-o comunitate cu numai 18 membri, aceasta nu a fost o hotărâre ușor de luat.

La 7 octombrie 1830, Georg Muller avea să se căsătorească cu Mary Groves, sora lui Norris Groves, cea care îi va fi timp de 40 de ani o credincioasă însoțitoare de drum.

În aprilie 1832, Henry Craik l-a invitat pe Georg Muller la Bristol, pentru a-l ajuta acolo în lucrarea Evangheliei. Georg Muller a mers și ulterior cei doi s-au întors în Teignmouth, pentru a cerceta în fața Domnului ce drum aveau să urmeze. După multe rugăciuni și cercetări din partea Domnului, cei doi au părăsit pentru totdeauna localitatea Teignmouth și s-au mutat în Bristol, în anul 1832. Acolo Henry Craik a preluat slujba în capela Ghedeon, iar Georg Muller, locul vacantat în capela mai mare, denumită Betesda. Aici ei s-au străduit în continuare să practice adevărurile cunoscute. Când pe 13 august 1832, seara, Muller, Craik, încă un frate și alte patru surori s-au adunat în mod simplu, Georg Muller scria în agenda lui că această strângere s-a desfășurat fără nici un fel de formalitate, ci numai cu dorința de a face așa cum îi place Domnului, pentru ca Domnul să dea lumină prin Cuvântul Său.

Deși această comunitate din Bristol păstra semnele distincte ale bisericii, confirma totuși principiile practicate de frați în unele localități. Pe primul loc erau autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu și separarea de lume. În fiecare duminică se frângea pâinea și, la vestirea Cuvântului lui Dumnezeu, toți se supuneau călăuzirii Duhului Sfânt, deși Georg Muller și Henry Craik erau cunoscuți ca predicatori și conducători spirituali ai adunării. Cei doi nu erau însă slujitori angajați și nu primeau salariu fix. În octombrie 1832 au primit cea dintâi vizită a lui John Nelson Darby.

Despre aceasta, Darby scria într-o scrisoare din 15 octombrie: „Am predicat în ambele capele. Domnul a făcut acolo o lucrare remarcabilă, în care frații noștri dragi, Muller și Craik, sunt binecuvântați din plin; aș fi dorit însă să se dea o mai mare atenție principiului lărgimii părtaşiei”. La câțiva ani după aceasta a fost din nefericire altfel.

În anul 1848, biserica Betesda, aflată sub conducerea lui Georg Muller și a lui Henry Craik, a fost motivul trist al unei dezbinări între frați, pentru că acolo nu s-au avut în vedere învățăturile greșite care se propagau în Plymouth și în alte localități (așa-numita „scrisoare a celor 10”, în care se expuneau principiile adunării din Bristol). Amănunte privind aceasta se găsesc în cartea lui Andrew Miller: „Frații denumiți așa în general”, pag. 56-57. A urmat menținerea fără bază scripturistică a „Fraților largi”. În această chestiune importantă a părtaşiei practicate la Masa Domnului, Georg Muller preciza într-o scrisoare din 1872: „Permitem tuturor, celor care-L iubesc pe Domnul Isus și sunt principal sănătoși în credință, chiar dacă ei nu doresc așa cum dorim noi, să fie în stare de a părăsi personalități și sisteme. Intenționăm să rămânem împreună la ceea ce ne spune Dumnezeu (Rom. 15.7). Astfel, în ultimii 17 ani am permis intrarea unor persoane care au venit din lume, care au predicat învățături greșite, demne de condamnat. Noi am verificat însă persoanele și, după caz, dacă erau sănătoase sau nesănătoase în credință, au fost admise sau respinse”. Cuvântul lui Dumnezeu însă spune: „Dacă vine cineva la voi și nu aduce învățătura aceasta (învățătura lui Hristos), nu-l primiți în casă și nu-l salutați. Pentru că cine-l salută se face părtaș cu lucrările lui rele ” (2 Ioan 10,11; compară și 1 Cor. 6,17-7.1; 2 Tim. 2.20).

În acei ani, lucrarea din Bristol era binecuvântată în mod deosebit. Micul grup de credincioși a crescut în scurt timp atât de repede, încât cele două adunări întemeiate în 1837 au ajuns să numere 668 de persoane în anul 1844.

Georg Muller se preocupa mult de situația celor săraci. Deși avea la îndemână doar mijloace infime, iar veniturile sale erau sporadice, dădea tot ce avea săracilor. În anul 1833 începuse să meargă dimineața devreme pe străzi și să-i strângă pe copiii săraci. Le dădea tuturor o bucată de pâine și totodată le împărțea din învățăturile Bibliei. Mai târziu a procedat astfel și cu adulții.

În anul 1834 întemeia împreună cu Henry Craik „Instituția pentru răspândirea cunoașterii Scripturii pentru Anglia și Străinătate”, a cărei scop avea să fie instituirea de școli creștine, răspândirea Cuvântului lui Dumnezeu și sprijinirea misiunii pe temeiul credinței. Aceste lucrări urmau să fie subvenționate numai cu ajutor din partea celor credincioși, nu se primeau bani de la necredincioși și nu se admiteau împrumuturi și datorii. Această acțiune a credinței a început fără a avea nici un capital, iar după mai puțin de un an, instituția punea deja în funcțiune 5 școli cu program zilnic!

Spre sfârșitul anului 1835, Georg Muller a hotărât să întemeieze și o casă de orfani după modelul celor din Halle. În aprilie 1836 prelua deja primii orfani. Astfel a început „Minunea din Bristol” – căci această casă avea să se extindă, devenind o instituție cu 2000 de copii care aveau să locuiască în 5 clădiri mari. Încă de la început, Georg Muller și-a impus două lucruri:

– în primul rând să nu-i roage niciodată pentru ajutor pe oameni, ci numai pe Dumnezeu și Tatăl său;

– în al doilea rând, să nu divulge situația financiară, indiferent de cât de mari ar fi fost nevoile în care s-ar fi aflat într-un anumit moment.

Intenția lui era nu numai de a-i ajuta pe orfani, ci și de a întări credința copiilor lui Dumnezeu și de a le arăta celor necredincioși că Dumnezeu ascultă și astăzi rugăciunile. Credința lui Georg Muller a fost răsplătită din belșug. Curând au fost atât de multe donații, încât a fost construită o a doua casă, iar după numai un an, o a treia. Niciodată nu a fost nevoie ca el și colaboratorii săi să se abată de la principiile care-i călăuzeau, chiar dacă necesarul de bani anual a atins în final cifra de 30.000 de lire sterline! Niciodată Dumnezeu nu i-a lăsat pe ai Săi în încurcătură, iar experiențele pe care Georg Muller le-a avut în cei 65 de ani care i-au fost oferiți pentru această lucrare a credinței au umplut și pot umple multe cărți.

Celor care i-au pus întrebări cu privire la ascultarea rugăciunii, le-a lăsat cinci puncte pentru a le arăta cum ar trebui să se apropie de Dumnezeu:

– Încredere deplină în lucrarea și mijlocirea Domnului Isus – fundamental necesară pentru apropierea noastră de Dumnezeu.

– Despărțirea de orice păcat cunoscut.

– Credința în promisiunile lui Dumnezeu.

– Rugăciune după voia Lui: motivată spiritual, nu cu gândul de a risipi în plăcerile noastre.

– Continuitate în rugăciune și perseverență în așteptare.

Georg Muller avea o viziune clară privind relația între rugăciune și o viață în sfințenie și se străduia permanent să aplice acest principiu în ceea ce vorbea și scria.

Se pare că Georg Muller a făcut în 1840 câteva vizite pe continent, deci și în Germania. În 1841, agenda lui (care era scrisă în limba engleză) a fost citită de o doamnă din Wurttemberg. Această lectură a constituit mobilul care a convins-o să se întoarcă la Dumnezeu și a avut dorința de a traduce această lucrare în limba germană. A găsit în Stuttgart o mică comunitate baptistă unde a fost botezată și primită ca membră. De asemenea, l-a invitat pe Georg Muller în mai 1843 să viziteze Stuttgart-ul. După ce Domnul a rezolvat cu mărînimie problema financiară a acestei călătorii, Georg Muller a plecat împreună cu soția sa, în august 1843, în Germania, unde a rămas până în martie 1844. El a predicat în comunitatea baptistă din Stuttgart duminică și în toate zilele săptămânii.

Slujba lui de învățător nu a fost însă acceptată de toți membrii comunității. Când, pe 3 septembrie, urma să fie comemorată cina, un grup constituit în jurul bătrânului învățător Schaufler a respins ideea ca Georg Muller să participe la cină, în timp ce alt grup dorea ca el să participe cu ei la cină. Deși Georg Muller a încercat cu seriozitate să împiedice o dezbinare a comunității, din această cauză, despărțirea a fost inevitabilă. În seara aceleiași zile, 17 persoane au serbat Masa Domnului într-o locuință privată, printre aceștia fiind și doi frați din Elveția, despre care Georg Muller scria că au cunoscut drumul adevărului prin fratele John Nelson Darby. Astfel a apărut în sudul Germaniei o adunare pe principii biblice, prin această despărțire pe care Georg Muller a explicat-o spunând că biserica baptistă, urmărind principii sectare – punând botezul în legătură cu nașterea din nou — îi exclude din comuniune pe credincioșii care nu practică „Botezul credinței”.

Georg Muller avea să se dedice de acum cu totul slujbei unei cete mici. Pentru ei, care erau obișnuiți cu slujba de predicare, era greu acum să stea sub acțiunea liberă a Duhului Sfânt, care să-l folosească pe acela pe care intenționa El. Acum se frângea pâinea în fiecare duminică. La încheierea șederii lui, adunarea crescuse, ajungând la 25 de persoane. Între timp, Georg Muller răspândea și tractate și vorbea cu oamenii pe care îi întâlnea; de asemenea a terminat și publicat traducerea cărții care cuprindea biografia sa. În anul 1845 vizita din nou Stuttgart-ul, deoarece auzise că acolo ar fi pătruns învățători greșite.

Între timp, lucrarea de la casele de orfani făcea progrese. În anul 1849, cele patru case care fuseseră închiriate au fost părăsite, fiind folosit un cămin propriu, în Ashiey Down. În acea perioadă au fost preluați 275 de copii. La 12 noiembrie 1857 a fost deschis al doilea cămin propriu, pentru încă 400 de orfani. A treia casă și-a deschis porțile la 12 martie 1862. La orizontul credinței lui Georg Muller au apărut casele de orfani numerele 4 și 5, care au putut fi deschise la 5 noiembrie 1868 și, respectiv, la 6 ianuarie 1870. Aceste cămine ofereau acum loc pentru 2000 de orfani, inclusiv pentru educatori și profesori.

În ianuarie 1866 avea să moară Henry Craik, cel care îi fusese colaborator credincios lui Georg Muller timp de patruzeci de ani. Pe 6 februarie 1870 avea să plece acasă la Domnul soția lui iubită. Aproximativ un an și jumătate mai târziu, fiica lui, Lydia, s-a căsătorit cu colaboratorul său James Wright, devenit mai târziu predecesorul lui Georg Muller în lucrarea cu orfanii. Georg Muller s-a recăsătorit cu Susanne Grace Sânger, care i-a fost timp de 25 de ani o soție cu teamă de Dumnezeu.

Deși în vârstă, Georg Muller a început să călătorească mai mult, astfel că apusul vieții sale, anii 1875-1892, au fost marcați de nenumărate călătorii misionare în Europa, în Asia, în America, în Africa și în Australia. Aceste călătorii au prilejuit multor suflete să audă mesajul simplu al Evan-gheliei, clar, să se întoarcă la Dumnezeu, să învețe să întrebuințeze corect Sfânta Scriptură, să guste adevărata dragoste de frați, credința adevărată și speranța în revenirea Domnului, precum și separarea de lume.

Puterea vieții sale de biruință consta în credința sinceră în Dumnezeu și în Cuvântul Său. Iubea acest Cuvânt și îl citea nu numai la un timp stabilit mai dinainte, ci în orice ocazie care i se oferea, acționând în conformitate cu Cuvântul și confirmându-l în lunga sa viață.

Donatorii de bani care s-au ivit ca răspuns al rugăciunilor lui pentru lucrarea cu orfanii ajunseseră să-i încredințeze mai mult de un milion de lire sterline. În afară de această sumă, el a primit peste 400.000 de lire sterline, constând în donații pentru răspândirea Bibliei, a tractatelor, precum și pentru sprijinirea lucrărilor de misionariat. Spunea deseori: „Sunt un om fericit”. Se vedea ca un păcătos care ar fi meritat iadul, dar care L-a cunoscut pe Domnul Isus ca pe „Mântuitorul vrednic de a l se aduce închinare”. În ultima duminică din viața lui a fost plin de bucuria de a-L vedea pe acest lorios Mântuitor în frumusețea Sa și de a l se închina în desăvârșire.

În dimineața zilei de 10 martie 1898, Georg Muller a fost chemat pe neașteptate acasă, la Domnul. Fusese la conferință, ca întotdeauna, și participase ca de obicei la adunarea de rugăciune. Plecarea sa acasă la Domnul a fost neașteptată și dureroasă, „ca într-o clipă”. Când a fost deschis testamentul său, s-a constatat că toată averea lui, în afară de mobilierul locuinței, însuma 60 de lire.

clickbible.org